

Симеон, и великият подвижник възликинал: "Добър ти път, човече Божи Теодосие!", и го повикал при себе си на стълба. Потресен дълбоко, Теодосий паднал в нозете на великия Симеон. Стълпникът вдигнал юношата, прегърнал го, обцелувал го и, благославяйки го, му предсказал, че ще стане пастир на словесни овци.

С какъв възторг и умиление преп. Теодосий видял и се поклонил на св. места в Йерусалим! На Голгота, в подножието на Кръста Христов, той окончателно решил да тръгне по пътя на подвижничеството. Близко до Йерусалим при стълба Давидов, се подвизавал велик старец, на име Лонгин, който се славел със свет живот. Под ръководството именно на този старец останал преп. Теодосий. Дълго време живял при стареца, докато, изпълнявайки неговата воля, приел свещенически сан и заминал на служение в мястото, наричано "Старо седалище". Но неговата душа жадувала за уединение и ето, в планинската пустиня той намерил планината, която много му допаднала; от върха ѝ се откривала просторна гледка: Витлеем, Йерусалим, р. Йордан, Мъртво море... Точно там той се настанил в обширната пещера, в която отседнали влъхвите, дошли на поклонение на въплътилия се Бог. Започнал велик подвижнически живот: непрестанна молитва, всенощно бдение, най-строг пост, проливане на сълзи от очите, като от извор...

Тридесет години прекарал великият подвижник в пещерата и около него се събрали братя. След дълги колебания той се решил да стане ръководител на други. "Човек е длъжен да живее не само за себе си, но и за ближните и дори повече за тях... Монашеският живот се състои не в телесно уединение и в безмълвие, но в благонастроение на душата и съсредоточеност на духа, в тишина и спокойствие на сърцето." При това той си спомнил и за предсказанието на великия стълпник Симеон. По указание свише си устроил обител близо до своята пещера. За основа на вътрешните устройствени правила той сложил началото на общежитието, заради което се и нарича киновиярх (началник на общежитието). Чудно устроил той своята обител, която станала образец на други киновии... "О, какъв мъж! - възкличава житиеписецът Кирил. - Целият принадлежи на другите и в същото време - на себе си; спокоен всред обременяващите го грижи и всякога с еднакво разположение на духа, внимателен към другите, с нежна любов към тях, а към себе си необикновено строг, грижейки се с тялото и душата си за спасението на ближния, но незабравяйки и собствената си душа."

Във време на вълненията, предизвикани от монофизитството, св. Теодосий заедно със св. Сава се проявил като ревностен поборник за правата вяра, за което бил осъден на изгнание от император Анастасий. Като се върнал от заточение след смъртта на императора, той продължил своите подвизи. Бог го прославил с дивен дар на чудотворство.

Преди края на своя живот св. Теодосий тежко заболял, но понасял своя недъг с бодър дух и благодарност за Божието посещение. В смъртния си час блаженият старец вдигнал ръце към небето и зашепнал с уста, като че